

Sygn. akt I UZ 14/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania P. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Częstochowie
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 stycznia 2023 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt I UZ 7/22,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowienie z 23 czerwca 2022 r., I UZ 7/22 odrzucił
zażalenie P. C. na postanowienie Sądu Najwyższego z 2 lutego 2022 r. w sprawie I
UZ 26/21. P. C. osobiście wniósł zażalenie na postanowienie I UZ 7/22, wnosząc o
jego uchylenie. Podniósł w szczególności, że stan jego zdrowia stale się pogarsza,
co uniemożliwia mu podjęcie pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego
przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną

oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W myśl § 1¹ tego artykułu zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Opisany katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego ma charakter zamknięty. Postanowienia Sądu Najwyższego, które nie zostały ujęte w tych przepisach, nie są zaskarżalne zażaleniem. Z przepisów tych wynika więc, że nie przysługuje zażalenie na postanowienie wydane przez Sąd Najwyższy w przedmiocie rozpoznania zażalenia.

Ponadto zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych; dotyczy ono również czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w powołanym przepisie przymus adwokacko-radcowski ma charakter bezwzględny i obejmuje wszystkie postępowania toczące się przed Sądem Najwyższym; wyłącza zatem zdolność strony do podejmowania czynności procesowych osobiście (zdolność postulacyjną), z wyjątkiem wskazanym w art. 87¹ § 2 k.p.c., który nie zachodzi w obecnym postępowaniu. Środek odwoławczy wniesiony do Sądu Najwyższego z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. jest z tej przyczyny niedopuszczalny i podlega obligatoryjnemu odrzuceniu bez wzywania skarżącego do usunięcia tego uchybienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2021 r., II CZ 5/21, Legalis nr 2543571 i przywołane w nim orzecznictwo).

Wobec powyższego zażalenie P. C. jest niedopuszczalne i podlegało odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.